

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Summula Casuum Conscientiæ

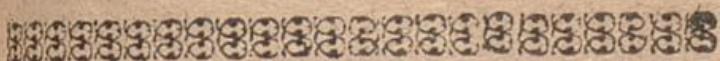
In Qva Agitur De Præceptis Ecclesiæ, De Officio Confessarii, Ac De
Censuris

Petrus <a Sancto Josepho>

Coloniæ Agrippinæ, 1652

Articulus I. De sigillo confessionis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41572

CAPVT III.
DE REQUISITIS IN
Confessario, post auditam Confessionem.

ARTICVLVS I.

De Sigillo Confessionis.

VBIVM est: quid sentiendum sit de obligatione seruandi sigillum, seu secretum confessionis. Respondeo tantam esse obligationem seruandi sigillum Sacramentale, (seu non reuelandi audita in confessione) vt in nullo vnquam casu siue directe, siue indirecte illud, sine consensu formali, & expressio poenitentis frangere liceat. Ita omnes Theologi communiter, quorum mens vt melius percipiatur.

Nota 1. non cadere sub sigillum Sacramentale, nisi quod ex Sacramentali confessione cognitum est, & quatenus per eam cognitum est. Vnde qui nouit aliquid, etiam alia via quam per confessionem, a qua potest id reuelare, ac si per confessionem illius notitiam non haberet. Ex quo infertur, Paphum posse repellere à communione, eum quem extra confessionem, & per confessionem nouit esse publicum concubinarium; modo ad id non utatur scientia per confessionem habita.

Nota 2. sub sigillum Sacramentale cadere, tum omnia peccata mortalia, tam in genere, quam in specie, tum omnia peccata venialia in specie, tum ea quae ad explicationem peccatorum adducuntur, & si non sint peccata. Vnde frangit sigillum qui dicit, Petrum sibi confessum esse homicidium, aut peccatum aliquod mortale, in genere. Item qui dicit, Petrum sibi confessum esse leue mendacium, non autem si dicat tantum, sibi venialia confessum esse.

F 2

Item

Item qui dicit, Petrum esse spurium, vel pauperem, si id non nouit nisi ex confessione Petri, & ipse Petrus id declarauit ad manifestandum aliquod peccatum. Si tamen horum aliquid ex alia occasione detegitur in confessione id non obligat ad sigillum Sacramentale, & si ad secretum naturale, iuxta rei grauitatem, obligare possit.

Nota 3. & si ex communi sententia, non frangat sigillum qui dicit, ego in confessione audiui tale peccatum mortale, modo audientes non possint venire in notitiam illius, qui eiusmodi peccatum confessus est; non tamen vacare periculo, de auditis in confessione, sine necessitate sermonem habere, maxime coram secularibus, qui facile inducuntur vt credat, eiusmodi sermocinationibus eorum peccato periculo euulgationis exponi; sicque non sine causa à confessione retrahuntur. Quare nullo modo ferendi sunt verbosi illi confessarii, qui passim quæcunque per confessiones didicerunt effutiunt; nam & si peccatores non nominent, interdum tamen ex circumstantiis intelligi potest, quinam illi sint, quorum peccata incautè produnt.

Nota 4. ad sigillum Sacramentale teneri tum Sacerdotem, qui excepit confessionem, tum eos qui casu, aut ex necessitate, aut ex malitia audiunt aliquod peccatum, quod in confessione declaratur. Quia talis cognitio, cum ex Sacramenti confessione habeatur, ad sigillum obligat. Vnde quando in naufragio aliquis alta voce peccata sua confitetur Sacerdoti, alii omnes qui peccata eius audiunt, tenentur ad sigillum Sacramentale: ita vt neque cum Sacerdote, neque inter se de iis colloqui possint. Et similiter quando quis per interpretem confitetur peccata sua, ipse interpret tenetur ex communi sententia, sigillum seruare; eo quod pœnitens ei peccata sua non manifestat, nisi in ordine ad absolutionem Sacramentalem.

Nota 5. obligationem sigilli Sacramentalis transire etiam

etiam ad eum, cui confessarius ex malitia, vel imprudentia alicuius confessionem reuelat: quia cognitio quam comparat de peccatis illius, ex ipsa confessione, saltem mediatè, oritur. Si tamen reuelatio illa fiat ex consensu pœnitentis, consilii petendi causa, quidam dicunt ex ea non oriri obligationem sigilli Sacramentalis, sed tantùm secreti naturalis. Verùm oppositum, cum communi sententia, tenendum est: quia licentia pœnitentis non dat confessario nouã cognitionem peccatorum ipsius extra cõfessionem, sed tantùm facultatem extendendi ad aliam personam, consilii capiendi causa, eandem notitiã quam per confessionem habuit. Quare hæc cum suo onere transit ad consiliarium.

Nota 6. consiliarium contrahere obligationem sigilli, quando ab ipso pœnitente quoad dubia aliqua consulitur, in ordine ad confessionem illi postea faciendam. Iam enim talis manifestatio videtur inchoatiue spectare ad confessionem ipsam, ad que sub idem sigillum cadit. At si consulatur in ordine ad confessionem alteri faciendam, quidam putant peccatum ea occasione ei reuelatum, non cadere sub sigillum Sacramentale. Quia non cognoscitur ex confessione, nec per confessionem, sed ante illam. Oppositum tamen magis aliis placet, quia non minus in hoc, quam in præcedenti casu manifestatio peccatorum fit in ordine ad confessionem; & qui consulitur gerit quodammodo vicem confessarii, dirigendo pœnitentem ad dignam susceptionem Sacramenti, & eatenus participando vsum clauis scientiæ.

Nota 7. pœnitentes non teneri sub sigillo Sacramentali seruare peccata, quæ in confessione manifestarunt; quia quòd ipsimet sua peccata reuelent, confessio inde odiosa iis reddi non potest. Licet autè quæ iis à confessario dicuntur, sub secreto naturali interdum, pro rei grauitate, seruare debeant, non tamen sub sigillo Sacramentali; eùm huius obligatio

tio soli confessioni peccatorum, adeoque in gratia solius pœnitentis, ne illius peccata detegantur, ex communi Ecclesiæ sensu adiuncta sit.

Nota 8. fas esse pœnitenti agere cum suo Confessario, de confessione præterita, non petita eius licentia. Cùm tamen vice versa non liceat confessario loqui cum pœnitente, de auditis in præterita confessione, sine expressa illius licentia. Licet enim secretum tunc propriè non violetur, quia pœnitens id novit de quo agitur, violatur tamen sigillum Sacramentale, quatenus per hoc inducitur gravis obligatio non loquendi alteri de re audita in confessione, siue rem eam ignoret, siue non. Cæterum pœnitens eo ipso quod cum confessario loquitur de rebus confessis, censetur illi dare facultatem expressam de iis similiter cum eo agendi, adeo ut non teneatur confessarius tunc novam, & distinctam licentiam, cum eo de præterita confessione loquendi, petere. Verùm caueat confessarius ne limites concessæ licentiæ excedat, non enim potest loqui cum pœnitente, nisi de iis peccatis confessis quæ ipse pœnitens illi proponit. Vnde si de aliis loquendum iudicat, licentiam obtinere debet.

ARTICVLVS II.

De vsu notitiæ per confessionem acquisitæ.

DVBIVM est 2. an vti liceat, sine licentia pœnitentis, notitia confessionis ad directionem actuum exteriorum, modo id fiat sine reuelatione directa, vel indirecta sigilli Sacramentalis. *Respondes 1.* negari non posse, quin aliquis vsus notitiæ per confessionem partæ, licitus sit. Quis enim eos confessarios damnet, qui ex confessionibus auditis occasionem sumunt doctos consulendi, vel libros de casibus conscientia accuratius euoluendi, ut hac via doctiores euadant, & ad regendas animas aptiores? Quis vitio vertat confessario, quod per confessiones addiscens, quibus